

Anker, der end maatte blive fremsatte imod nærværende Forslag, et Punkt, som vi absolut maae fastholde. Dersom vi forkaste nærværende Lov, og man spørger, hvorledes er da Tilstanden, da maa Svaret være: at Ministeriet, indtil vi faae en ny Lov, paa sit Ansvar bliver Herre over, om vi overhovedet faae nogen Rente eller ikke. Bemyndigelse fra Monarchiets Side til at give de 3% ere endnu ikke nogen Forpligtelse for Ministeriet til at yde dem. Jeg tvivler ikke paa, at de 3% ville blive ydede, men vi ere ikke let Herre over at fremtvinge dem, medmindre vi vedtage Loven, som den her foreligger. Nu forstaaer jeg meget vel, at man vil benytte Leiligheden til at gaae et Skridt videre, og skabe den Ansvarlighed, der har været Spørgsmaal om, og jeg gaaer aldeles ind paa de Anskuelse, der i saa Henseende ere udviklede; men jeg troer, at man igjen maa spørge: ere vi istand til at gennemføre et saadant Ønske? Vi ere ikke Herre over Forretningernes Fordeling mellem de forskellige Ministerier, vi ere heller ikke Herre over, hvorvidt en Minister skal møde og svare her i Forsamlingen eller ikke: de to Ting ligge udenfor vort Omraade. Det, vi kunne, og det jeg troer vi maae kunne staae paa i ethvert Tilfælde, det er Grundlovens § 19, der staaer aldeles uantastet: „Kongens Underskrift under de Lovgivningen og Regjeringen vedkommende Beslutninger give disse Gyldighed, naar de ere ledsagede af en Ministers Underskrift. Den Minister, som har underskrevet, er ansvarlig for Beslutningen“. I ethvert mødende Tilfælde, hvor der kan være Tale om en Ansvarlighed, kan jeg ikke indsee Andet, end at der maa foreligge en Beslutning med en Ministers Underskrift, det være nu Kongerigets Indenrigsminister, eller om man vil dets Finansminister, eller Fællesmonarchiets Finansminister; man kan jo gjerne kalde ham Banquier, men han er ganske vist, dersom han har underskrevet en Beslutning, noget ganske Andet end Banquier, han er nemlig den for Kongeriget ansvarlige Minister. Jeg troer nu ikke, at der kan være Tvivl om, at vi i mødende Tilfælde maatte kunne drage ham til Ansvar for Rigsretten (En Stemme: Men hvorledes vil Dommen blive, det er et andet Spørgs-

maal!). Ja vi maae gaae ud fra, at den vil domme retsfærdigt. Vi have jo rigtignok seet et Tilfælde, hvor idetmindste mange af os have troet, at den burde have dømt vedkommende Minister til at staae til Ansvar for en Beslutning, uden at den gjorde det; men det er Noget, som vi ikke kunne tage Hensyn til; vi maae gaae ud fra, at Rigsretten anvender Loven, og naar den gjør det, kan der ikke være Tvivl om, at den Minister, der har underskrevet Beslutningen, enten han møder her eller ikke, enten han er særlig eller sælles Minister, maa staae til Ansvar for Beslutningen. Det 3die Punkt, som er inddraget her, og som synes mig at være noget for vidt inde paa det administrative Gebeet, er Anvendelsen af Pengene. Vi kunne vel tænke os Tilfælde, hvor det var ønskeligt ved en Lov at raade over en betydelig Deel af Kassebeholdningen, men det er ogsaa i mine Tanker det eneste Tilfælde, som kunde gjøre det betænkeligt for os, at gaae ind paa et Forslag, der bandt os for flere Aar med Hensyn til Anvendelsen af Kassebeholdningen; thi at vi ved vore Forhandlinger skulde kunne gribe ind i, hvorledes Ministeriet Dag ud og Dag ind anvender de Midler, som findes i Finanskaassen, det troer jeg er aldeles umuligt, det vilde føre os ind paa et Gebeet, som vi aldeles ikke kunne magte, og som vistnok vilde fremkalde en Tilstand i vore Finanser, som ingenlunde var ønskelig. Jeg troer derfor, at dersom man kan naae flere af de Goder, som navnlig den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad) antydede, er det meget ønskeligt; men jeg vil dog langt hellere tage Loven, som giver os Renter, medens vi ikke have nogen lovhjemlet Ret dertil, fremfor aldeles at forkaste den, saaledes at vi muligt ingen Rente faae.

Monrad: Jeg kan ikke være enig med den sidste ærede Taler, men maa tilføie et Par Bemærkninger. Det, hvorom der først er Spørgsmaal, er jo om Ministeransvarligheden, og da maa jeg bemærke, at ikke Enhver, der tager en Beslutning i et Ansiggende, hvort Ministeren egentlig skulde beslutte, derfor er Minister. Dersom Peer eller Boul tager en Beslutning over Noget, hvor-